

Sygn. akt *XVII AmE 15/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Bogdan Gierzyński</i>
Protokolant –	stażysta Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu 19 lipca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania ***(...) LTD w L. (Wielka Brytania) Oddział w Polsce***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) LTD w L. (Wielka Brytania) Oddział w Polsce od decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 września 2019 r., znak (...) ((...): (...))

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) LTD w L. (Wielka Brytania) Oddział w Polsce na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 15/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 26 września 2019 r., znak: (...) ((...): (...)), na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 5b i ust. 5c oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w związku z art. 23b ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1344, ze zm.), w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016, poz. 1356), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) LTD z siedzibą w L., Wielka Brytania, wykonującemu działalność gospodarczą na terenie Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział przedsiębiorcy zagranicznego zarejestrowany pod nazwą: (...) LTD Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. orzekł:

- 1) że Przedsiębiorca, będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w trzecim kwartale 2018 r.;

2) w związku ze stwierdzeniem naruszenia, o którym mowa w pkt 1, wymierzam Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 411.896 zł (słownie: czterysta jednaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt sześć złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) LTD Sp. z o.o. w L. (Wielka Brytania) Oddział w Polsce zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

- art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, poprzez zaniechanie dokładnego wyjaśnienia sprawy w szczególności zbadania, czy w sprawie zaistniały przesłanki do wydania decyzji w sprawie wymierzenia kary pieniężnej;
- art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości co do realizacji przez Stronę Narodowego Celu Wskaźnikowego w 2017 r., na niekorzyść Spółki,
- niewykazanie, że Spółka jest podmiotem mającym obowiązek realizacji (...).

Mając na uwadze powyższe zarzuty odwołujący wniósł:

- na podstawie art. 479⁴⁹ k.p.c. o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie kary;
- zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,
- na podstawie art. 479⁵² k.p.c. o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) LTD sp. z o.o. w L. Oddział w Polsce jest wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Spółka prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży hurtowej paliw i produktów pochodnych oraz sprzedaży hurtowej części i akcesoriów do pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli.

Decyzją z 8 stycznia 2016 r., nr (...) zmienioną decyzją z 30 grudnia 2016 r., nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił przedsiębiorcy Rollo (...) z siedzibą w L., Wielka Brytania wykonującego działalność gospodarczą na terenie Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział przedsiębiorcy zagranicznego zarejestrowany pod nazwą: (...) LTD Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą na okres od 10 stycznia 2016 r. do 2 maja 2025 r. /k. 1-10 akt adm. - okoliczność bezsporna/

Przedmiot działalności objętej koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu z zagranicą paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, gazem płynnym, estrami stanowiącymi samostne paliwa ciekłe, bez wykorzystania własnej infrastruktury technicznej.

Przedsiębiorca złożył w trzecim kwartale 2018 r. miesięczne sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu na podstawie z art. 43d ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.), za lipiec, sierpień, wrzesień, z których wynika,

że Przedsiębiorca prowadził m.in. działalność w zakresie importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i ich sprzedaży na podstawie posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą.

Ze sprawozdań tych wynika, że Przedsiębiorca przywiózł na terytorium kraju i sprzedał odpowiednio:

- w lipcu 2018 r.: 1328,878 m³ oleju napędowego o kodzie CN: (...);
- w sierpniu 2018 r.: 156,084 m³ oleju napędowego o kodzie CN: (...);
- we wrześniu 2018 r.: 675,285 m³ oleju napędowego o kodzie CN: (...); bez zawartości biokomponentów.

Powyższe daje łącznie 2160,247 m³ (1808,579 t po przeliczeniu według gęstości: 0,837209 t/m³, stanowiącej iloraz wartości opałowej według objętości oleju napędowego bez dodatku biokomponentu (36 MJ/1), przez wartość opałową tegoż według wagi (43 MJ/kg), określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 października 2014 r. w sprawie wartości opałowej poszczególnych biokomponentów i paliw ciekłych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1517).

Przedsiębiorca nie przesłał żadnych dokumentów potwierdzających zawartość biokomponentów w 1808,5791 rozporządzonego oleju napędowego. /k. 11-15 akt adm. - okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 11 czerwca 2019 r., znak: (...) (...) (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną za ten czyn, zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 8aa ustawy (decyzja prawomocna). /k.16-19 akt adm. - okoliczność bezsporna /

Przedsiębiorca nie udowodnił dozowania biokomponentów do oleju napędowego w trzecim kwartale 2018 r.

Przedsiębiorca nie przedłożył sprawozdania kwartalnego podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy za trzeci kwartał 2018 r.

Pismem z 11 lipca 2019 r., znak: (...) (...) (...), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z możliwością niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy, jako podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy, w trzecim kwartale 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy odnieść się do zarzutów naruszenia przepisów k.p.a. i podkreślić, że w judykaturze istnieje utrwalony od dawna pogląd o nieskuteczności powoływania się na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postępowaniu przed SOKiK, poza pewnymi wyjątkami. Sąd taki pogląd podziela. Tego typu zarzuty co do zasady nie mogą stanowić samoistnej podstawy uchylenia decyzji, co wynika z faktu, że wniesienie do sądu odwołania od decyzji administracyjnej, wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98). Stwierdzić również należy, iż zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mogą być podnoszone przed SOKiK, który jako sąd powszechny rozpatruje sprawę od nowa, co skutkuje brakiem możliwości uchylenia decyzji zaskarżonej do tego sądu z uwagi na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20 grudnia 2006 r., sygn. akt VI ACa 620/06). Chodzi o takie uchybienia organu, na skutek których podmiot, którego dotyczy decyzja, nie ma zapewnionych odpowiednich gwarancji proceduralnych, w szczególności mówi się tutaj o uchybieniach tego rodzaju (wadach kwalifikowanych decyzji), które istotnie wpłynęły na merytoryczną treść zaskarżonej decyzji lub też takie sytuacje, w których zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej. Wyjątki od zasady, że zarzuty

procesowanie odnoszące się do etapu postępowania administracyjnego nie mogą doprowadzić do uchylecia decyzji w ramach rozpoznania odwołania, które zostały wypracowane przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazują, że taka możliwość odnosi się tylko do takich zarzutów, które po pierwsze nie mogą być konwalidowane na etapie postępowania sądowego (jak ma to miejsce np. w odniesieniu do ustaleń faktycznych, środków dowodowych, oceny dowodów, niektórych wad formalnych samej decyzji), ale także waga tych zarzutów musi być na tyle istotna, że uzasadnia ona uchylecie decyzji. specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasada się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza zatem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Do powoda należy zatem wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą Sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku, a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylecie.

W ocenie Sądu nie został także naruszony przez organ regulacyjny, wskazany w odwołaniu od zaskarżonej decyzji art. 10 ust. 2 ustawy - Prawo przedsiębiorców, bowiem nie istniały wątpliwości co do „realizacji przez Stronę Narodowego Celu Wskaźnikowego” jak też tego, iż „Spółka jest podmiotem mającym obowiązek realizacji (...)”.

W związku z faktem posiadania koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, powód był podmiotem mającym obowiązek realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego (...).

Według unormowania zawartego w art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy o bib, w brzmieniu obowiązującym w 2018 r. i mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy należy rozumieć każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokonujący, samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu, wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który: a) rozporządza nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych lub b) zużywa je na potrzeby własne na tym terytorium, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym.

Z kolei na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy o bib podmiot realizujący (...) jest zobowiązany zapewnić w danym roku co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w paliwach rozporządzonych lub biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego na potrzeby własne na tym terytorium w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego w ciągu roku kalendarzowego na potrzeby własne na tym terytorium.

Jak wynika z miesięcznych sprawozdań powoda o rodzajach i ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych należało przyjąć, że w 2018 r. powód przywiózł i sprzedał w Polsce olej napędowy w III kwartale 2018 r. w ilości łącznie 2160,247 m3 i w związku z tym spoczywał na nim obowiązek realizacji (...).

Powód wskazał w odwołaniu od decyzji, że w jego modelu działania w obrocie paliwami ciekłymi,

- Paliwo jest przemieszczane w procedurze zawieszanej akcyzy z zagranicznego składu podatkowego (np. z Litwy) do polskiego zarejestrowanego odbiorcy, w systemie (...) i dokumentacją e-AD. Podmiot zagraniczny nie ma siedziby ani w Polsce ani na Litwie i jest odpowiedzialny za zorganizowanie transportu paliwa.

- Krok 1.2. Transakcja jest przeprowadzana i fakturowana na podstawie art. 141 Dyrektywy o VAT (...) (jako uproszczona transakcja trójstronna). Spółka (ale wyłącznie dla celów podatku VAT), zgłasza w Polsce wewnątrzwspólnotowe nabycie paliw;
- Krok 1.3. Spółka płaci zarejestrowanemu odbiorcy opłatę zawierającą równowartość akcyzy oraz opłaty paliwowej plus 23% VAT od tych opłat i plus VAT-14
- Krok 1.4. Zarejestrowany odbiorca wpłaca wszystkie podatki i opłaty do odpowiednich organów.
- Krok 2.1. Paliwo jest przemieszczane w zawieszonyj akcyzie z zagranicznego składu podatkowego (np. Litwa) do polskiego składu podatkowego (nie do zarejestrowanego odbiorcy) w systemie (...) i dokumentacją e-AD.
- Krok 2.2. dochodzi do uproszczonej transakcji trójstronnej w VAT, jak w Kroku 1.2
- Krok 2.3. krajowa sprzedaż ze Spółki do podmiotów posiadających koncesję (...), następuje na składzie podatkowym, w procedurze zawieszonyj akcyzy.
- Krok 2.4. zapłata na rzecz polskiego operatora składu podatkowego (ze strony Spółki) w celu pokrycia podatków i opłat, które opłaca operator
- Krok 2.5. - tak samo, jak w Kroku 1.4, operator składu podatkowego (podobnie jak zarejestrowany odbiorca) płaci należne podatki.

Powód stwierdził, że nie jest podmiotem organizującym i odpowiedzialnym za transport paliwa, albowiem w obu scenariuszach paliwo jest przemieszczane w systemie (...) z litewskiego składu podatkowego do polskiego zarejestrowanego odbiorcy, a Spółka nie jest podmiotem organizującym i odpowiedzialnym za transport, po przemieszczeniu do zarejestrowanego odbiorcy i odprawie akcyzowej, paliwo jest przemieszczane do kupującego.

W ocenie Sądu, dokonując oceny czy na podstawie ciężył realizacji (...) należy wziąć pod uwagę, że ustawa o podatku akcyzowym nie łączy nabycia wewnątrzwspólnotowego z prawem własności towaru akcyzowego. W definicji nabycia wewnątrzwspólnotowego zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 13 ustawy o bib mowa jest o przemieszczeniu wyrobów akcyzowych z terytorium innego państwa członkowskiego na terytorium Polski. Tego rodzaju nabycia może dokonywać zarejestrowany odbiorca działając na rzecz innego podmiotu (w niniejszej sprawie powoda).

W konsekwencji, zarejestrowany odbiorca może nabywać wewnątrzwspólnotowo (odbierać) w procedurze zawieszenia poboru akcyzy zarówno towary będące jego własnością, jak i towary akcyzowe, które będzie jedynie usługowo odbierał na rzecz ich właścicieli (w konkretnym przypadku na rzecz powoda). Pomimo przemieszczenia paliwa do zarejestrowanego odbiorcy, nadal nabycia wewnątrzwspólnotowego dokonuje nie zarejestrowany odbiorca, tylko podmiot, na którego rzecz działa ten zarejestrowany odbiorca.

Nie ma znaczenia przy tym, że zleceniodawca zarejestrowanego odbiorcy, (powód w rozpoznawanej sprawie) nie jest odpowiedzialny za faktyczne przemieszczenie paliwa, w tym zorganizowanie jego transportu. To właśnie podmiot, na rzecz którego działa zarejestrowany odbiorca, rozporządza paliwem na terytorium Polski, a więc dokonuje „jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej”, czego wymaga definicja zawarta w art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy o bib, przy czym odwołując się do tej definicji trzeba zaakcentować, że podmiotem tym jest każdy dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego nie tylko samodzielnie, ale również za pośrednictwem innego podmiotu.

Stwierdzić zatem należy, że powód zlecając zarejestrowanemu odbiorcy nabycie wewnątrzwspólnotowe paliwa, dokonał w świetle prawa przywozu paliw ciekłych, a następnie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał je na terytorium Polski. Z tego względu to na podstawie ciężył obowiązek związany z realizacją (...), o którym mowa w art. 23b ustawy o bib w brzmieniu obowiązującym w 2018 r. Z materiału dowodowego sprawy wynika, że powód nie wykonał tego obowiązku, gdyż jego realizacja w 2018 r. wyniosła 0%.

W myśl art. 23b ust. 1 ustawy, podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić w danym kwartale minimalny udział biokomponentów, liczony według wartości opałowej, zawartych w paliwach ciekłych stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, wykorzystanych przez niego do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy, które zostały przez ten podmiot rozporządzone przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużyte przez niego na potrzeby własne na tym terytorium.

Z kolei zgodnie z art. 13 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 2290), minimalny udział biokomponentów, o którym mowa w art. 23b ust. 1 ustawy, w oleju napędowym, w trzecim kwartale 2018 r. wynosi 5,03%. Analiza ww. regulacji prawnych, w kontekście wykonywanej przez powoda działalności w zakresie nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych oraz obrotu tymi paliwami jednoznacznie wskazuje, że powód posiadał w trzecim kwartale 2018 r. status podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy, a zatem powód będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, nie uczynił zadość obowiązkowi przewidzianemu w art. 23b ust. 1 ustawy, a realizacja przez powoda tego obowiązku w trzecim kwartale 2018 r. wyniosła 0%.

Należy podkreślić, że powód ma wynikający z przepisów obowiązek udokumentowania realizacji tego obowiązku, czego nie uczynił.

Z tego tytułu powód przekazywał Prezesowi URE miesięczne sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, o których mowa w art. 43 d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne.

Ze sprawozdań tych wynika i jest w sprawie bezsporne, że powód dokonał przywozu i sprzedaży oleju napędowego o kodzie CN: (...): w lipcu 2018 r.: 1328,878 m³; w sierpniu 2018 r.: 156,084 m³; we wrześniu 2018 r.: 675,285 m³ - bez zawartości biokomponentów, co daje łącznie 2160,247 m³ (1808,579 t po przeliczeniu według gęstości: 0,837209 t/m³, stanowiącej iloraz wartości opałowej według objętości oleju napędowego bez dodatku biokomponentu (36 MJ/1), przez wartość opałową tegoż według wagi (43 MJ/kg), określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 października 2014 r. w sprawie wartości opałowej poszczególnych biokomponentów i paliw ciekłych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1517). Powód nie przesłał żadnych dokumentów potwierdzających zawartość biokomponentów w 1808,579 t rozporządzonego oleju napędowego.

Zgodnie z treścią art. 30b ust. 3 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, podmioty realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy są obowiązane do przekazywania Prezesowi URE, w terminie do 30 dni po zakończeniu kwartału, sprawozdań kwartalnych sporządzonych zgodnie z wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, zawierających informacje określone w tym przepisie.

Powód nie przedłożył sprawozdania kwartalnego podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy za trzeci kwartał 2018 r. Dlatego też decyzją z dnia 11 czerwca 2019 r., znak: (...). (...)(...), Prezes URE wymierzył powodowi karę pieniężną za ten czyn, zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 8aa ustawy (decyzja stała się prawomocna).

Powód nie zapewnił w trzecim kwartale 2018 r., jako podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy, minimalnego udziału biokomponentów, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy, w sposób wskazany w art. 23b ust. 1 ustawy. Zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 pkt 5b ustawy, karze pieniężnej podlega ten, kto będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 23b ust. 1 ustawy.

W tym stanie rzeczy istniały podstawy do wymierzenia powodowi kary pieniężnej określonej w art. 33 ust. 1 pkt 5a ustawy o bib w brzmieniu obowiązującym do końca 2017 r. Kara ta nie podlega miarkowaniu, gdyż jej wartość jest pochodną wielkości niezrealizowanego obowiązku, a jej wyliczenie nie było kwestionowane w odwołaniu. Kara pieniężna wynosi 0,1 zł za każdy MJ wartości energetycznej biokomponentów, które podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy był obowiązany dodać do paliw ciekłych w celu zrealizowania obowiązku, o którym mowa w art. 23b

ust. 1 ustawy, a których udziału nie udokumentował. W związku z powyższym, wymierzona kara pieniężna wyniosła 411.896,00 zł.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes URE jednoznacznie wykazał, że powód dokonując „przywozu” (rozumianego jako import bądź nabycie wewnątrzspółnotowe) paliw ciekłych, a następnie ich sprzedaży na terytorium kraju wypełnił definicję podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy.

Mając to na względzie, Sąd, działając na podstawie art. 47953 § 1 k.p.c., oddalił odwołanie, gdyż nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu przegranego przez powoda orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. art. 99 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Bogdan Gierzyński